

משנה זבחים פרק ב

Mishnah Zevahim, chapter 2

(1) All sacrifices whose blood was received by a *zar*, [literally stranger, meaning, a stranger to sacrificial procedures, one who is not a *kohen*] an *onen* [the status of one whose immediate relative died that day], a *tevil yom* [one who immersed at the end of his period of impurity, but must wait for sunset to become ritually pure] one lacking [the correct priestly] vestments, one lacking sacrificial atonement [such as, a leper, a *zav* or *zavah*, or a woman who gave birth, after their period of impurity, they immersed and were required to offer a sacrifice. In all these cases, they are “lacking atonement” after their immersion but before they offer their sacrifice], one who had not washed his hands and feet [at the laver; (see Exodus 30:18-21)], an uncircumcised [priest], a ritually impure [priest], one who was sitting [sacrificial procedures

רבנו עובדיה מברטנורא

א כל הזבחים שקבל דמן זר, אונו, טבול יום, מחוסר בגדים, מחוסר כפורים, שלא רחוצ ידים ורגלים, ערל, טמא, יושב, עומד

א כל הזבחים שקבל דמן זר. שאינו כהן. פסל. דכתיב (ויקרא כג) וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו, למד על הזר שעבד, שחלל את הקדשים: **אונו.** מי שמת לו אחד מן הקרובים שהוא חיב להתאבל עליהם, כל יום המיתה קרוי אונו, ואסור לאכול בקדשים ואם עבד חלל. חוץ מכהן גדול שהוא מקריב אונו: **טבול יום.** שאין טהרתו נגמרת עד שיעריב שמשו, כדכתיב (שם) ובא השמש וטהר: **מחוסר בגדים.** כהן הדייט ששמש בפחות מארבעה בגדים, וכהן גדול ששמש בפחות משמונה. וכשם שמחוסר בגדים פסול, כך מיותר בגדים פסול וכן אם היה דבר חוצץ בין בשרו לכתונת או למכנסים, פסול, דרחמנא אמר (שם ו) ילבש על בשרו, שלא יהא דבר חוצץ בין הבגדים לבשרו. הלכך כהן בשעת עבודה לא היה מניח תפלין של יד, לפי שהן חוצצים בין הבגד לבשרו. אבל תפלין של ראש היה מניח, לפי שהן מונחין על שערו שהוא נראה בין ציץ למצנפת: **מחוסר כפורים.** כגון זב חבה ומצורע ויולדת שנגמרה טהרתן ולא הביאו קרבנותיהם. ואשכחן דכתב רחמנא ביולדת (שם יב) וכפר עליה הכהן וטהרה. מכלל שעד כאן טמאה היא. והוא הדין לכל שאר טמאים הטעונים קרבן, שהם בטומאתן עד שיביאו כפרתן לענין אכילת קדשים ולבוא במקדש: **שלא רחוצ ידים ורגלים.** לפי שנאמר בקידוש ידים ורגלים, חוקת עולם, ונאמר בבגדי כהונה חוקת עולם, מה בגדי כהונה אם עבד מחוסר בגדים פסל, אף אם עבד שלא רחוצ ידיו ורגליו פסל. וסדר קידוש ידים ורגלים, לא עומד ולא יושב אלא מוטה ומניח ידו הימנית על גבי רגלו הימנית וידו השמאלית על גבי רגלו השמאלית, ומשפשף רגליו בידיו בשעה שהוא מקדש. ואינו רשאי לקדש בתוך הכיור עצמו, אלא מן המים שיוצאים ממנו, שנאמר (שמות ל) ורחצו אהרן ובניו ממנו, ולא בתוכו. וכל המימות כשרים לקידוש, ואפילו שאינן מים חיים: **ערל.** אם עבד פסל, דכתיב (יחזקאל מד) כל בן נכר ערל לב וערל בשר, הקיש ערל לבן נכר, מה בן נכר אם עבד פסל אף ערל כן: **יושב.** דכתיב (דברים יח) לעמוד לשרת, שלא יהא

must be performed while standing], one standing on utensils or on an animal or on his fellow's feet, [i.e., not directly on the sanctified ground of the Temple courtyard; blood received by the aforementioned fashion] is disqualified [for the sacrificial service]. If [the priest] received [the blood] with his left hand, it is disqualified. Rabbi Shimon declares it [the last case] valid. If the blood poured out [directly] onto the stone floor [not having been received in a bowl, from the animal's neck] and [the priest then] collected it [from the ground], it is disqualified. If [the priest] sprinkled it [the blood] on the ramp [leading to the altar, instead of directly on the altar, it is invalid; however, the owner of the sacrifice has received atonement but the flesh may not be eaten], [or on the altar itself, but] not above its base [the blood was to be sprinkled above the base of the altar]; if he sprinkled [the blood] which should be applied below [the red line] above, [the altar had a thin red line separating the upper and lower areas, referred to as the *hut hasikra*,] or that which should be sprinkled

רבנו עובדיה מברטנורא

שירות אלא מעומד: **עומד על גבי כלים**. הואיל ורצפת העזרה מקדשת וכלי שרת מקדשין הדבר הנוגע בהן, מה כלי שרת צריך שלא יהא דבר חוצץ בינו לכלי שרת, אף רצפה לא יהא דבר חוצץ בינו לבין הרצפה. ולא מבעיא כלים שאינן מין בשר דודאי חייצי, אלא אפילו בהמה שהיא מין בשר. ולא מבעיא בהמה שאינה מין אדם, אלא אפילו רגלי חבירו שהן מין אדם חוצצים: **קבל בשמאל פסל**. דכתיב (ויקרא ד) ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן, מלמד שלא תהא קבלת הדם ולא נתינה אלא בימין, דכל מקום שנאמר יד או אצבע אינו אלא בימין, דיליף ממצורע דכתיב ביה (שם יד) וטבל הכהן את אצבעו הימנית: ור' שמעון מכשיר. סבר מקרא נדרש לאחריו ולא לפניו, הלכך אצבע אונתן דכתיב בתריה קאי, ולא אולקח דכתיב לקמיה. ורבנן סברי מקרא נדרש לפניו ולאחריו, וכי כתיב אצבע, אתרווייהו קאי, אלקיחה דלפניו ואנתינה דאחריו. והלכה כחכמים: **נשפך הדם על הרצפה**. שלא נתקבל הדם בכלי: **ואספו פסול**. דכתיב (שם טו) ולקח מדם הפר, אי סלקא דעתך ואפילו מקצת דם, והא כתיב (שם ד) ואת כל דם הפר ישפוך, אלמא צריך שיקבל כל הדם, אלא קרי ביה ולקח דם מהפר, מן הפר יקבלנו ולא מן הארץ. שגורעים אות מתיבה זו ומוסיפין אותה על תיבה אחרת ודורשים אותה: **נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד פסול**. ומכל מקום נתכפרו הבעלים. אלא שהבשר אינו נאכל. דאמר רחמנא גבי דם (שם יז) ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר, כיון שהגיע דם למזבח נתכפרו הבעלים: **נתן את הנתנים למטה**. מחוט הסיקרא שהיה חגור למזבח באמצע. והדמים הנתנין בחמש אמות העליונות שהן למעלה מן החוט, נקראים הנתנים למעלה.

above, below [certain blood was to be applied above, and others below]; or that which should be applied inside [on the inner altar, he applied] outside [on the outer altar], or what should be applied outside [he applied] inside, it is unfit, but does not involve *karet* [for the eating of such sacrificial flesh even if it were *pigul* (see end of next Mishnah and Tosfot Yom Tov)].

(2) If one slaughters the sacrifice [intending] to sprinkle its blood outside [the courtyard], or part of its blood outside; [or] to burn its *emurim*

or part of its *emurim* outside; to eat its flesh or as much as an olive of its flesh outside, or to eat as much as an olive of the skin of the *alyah* — fat-tail outside, it is unfit [and may not be eaten], however one is not liable *karet* [if he actually eats it]. [If he slaughters it, intending] to sprinkle its blood or part of its blood the next day, to burn its *emurim* or part of its *emurim* the next day, to eat its flesh or as much as an olive of its flesh the next day, or to eat as much as an olive of the skin of its fat-tail the next day, it is *pigul*, and involves *karet* [even if he eats it at the proper time].

(3) This is the general rule: He who slaughters or receives [the blood], or carries [it] or sprinkles [it, intending] to eat [as much as an olive] of that which is

רבנו עובדיה מברטנורא

והנתנין בחמש אמות תחתונות שהן למטה מן החוט, נקראים הנתנים למטה: הנתנים בפנים. שדמן טעון הויה על מזבח הזהב: בחוץ. על מזבח החיצון: פסול. ואסור באכילה: ואין בו כרת. האוכל מבשר הקדשים שנפסל דמו בפסולים הללו, אינו ענוש כרת: **ב השוחט את הזבח**. שלמים או שאר הנאכלים: כזית מעור האליה. הא קא משמע לו, דעור האליה לאו כאליה דמי, והוי מחשב לאכול דבר שדרכו לאכול ולפיכך פסול. דאי כאליה דמי, הוי מחשב לאכול דבר שדרכו להקטיר ולא היה פסול, כדתנן לקמן בסמוך, לאכול דבר שדרכו לאכול, להקטיר דבר שדרכו להקטיר, פסול: ואין בו כרת. האוכל. ואפילו בחוץ, אינו ענוש כרת: **לאכול בשרו למחר**. הא ליכא לאוקמא בשלמים, אלא בתודה וחטאת. דאילו בשלמים, זמנו הוא. אבל לזרוק דמו או להקטיר אמוריו, אפילו בשלמים הוי למחר חוץ לזמנו: **פסול וחייבים עליו כרת**. האוכלו ואפילו בזמנו, ענוש כרת: **ג השוחט והמקבל והמהלך והזורק**. אם כשהוא עסוק באחת מארבע עבודות הללו חשב על הזבח לאכול

הנתנין למעלן למטון, את הנתנים בפנים בחוץ, ואת הנתנין בחוץ בפנים, פסול ואין בו כרת: **ב השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ או מקצת דמו בחוץ, להקטיר את אמוריו בחוץ או מקצת אמוריו בחוץ, לאכול בשרו בחוץ או כזית מבשרו בחוץ או לאכול כזית מעור האליה בחוץ, פסול ואין בו כרת. לזרוק דמו למחר או מקצת דמו למחר, להקטיר אמוריו למחר או מקצת אמוריו למחר, לאכול בשרו למחר או כזית מבשרו למחר או לאכול כזית מעור האליה למחר, פגול וחיבין עליו כרת: ג זה הפלל, כל השוחט והמקבל והמהלך והזורק, לאכול דבר**

normally eaten, or to burn [on the altar as much as an olive] of that which is normally burnt, **outside** [the courtyard] **bounds**, [the sacrifice] is invalid, but it does not involve *karet*; [however, intending to eat or burn] after [its proper] **time**, it is *pigul* and does involve *karet*, provided that, that which [would otherwise have] rendered it a valid sacrifice [i.e., the

שְׁדַרְכוּ לְאָכֹל, לְהַקְטִיר דָּבָר שְׁדַרְכוּ לְהַקְטִיר, חוץ לְמִקְוָמוֹ, פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. חוץ לְזִמְנוֹ, פְּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת, וּבִלְבַד שְׂיִקְרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ: ד' כִּי־צֵד קָרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ. שְׁחַט בְּשִׁתְּיָקָה, קִבֵּל וְהִלֵּךְ וְזָרַק חוץ לְזִמְנוֹ. אוֹ שְׁשַׁחַט חוץ לְזִמְנוֹ, קִבֵּל וְהִלֵּךְ וְזָרַק בְּשִׁתְּיָקָה. אוֹ שְׁשַׁחַט וּקִבֵּל וְהִלֵּךְ וְזָרַק חוץ לְזִמְנוֹ, זֶה הוּא שְׁקָרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ. כִּי־צֵד לֹא קָרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ. שְׁחַט חוץ

sacrificial procedures performed with the blood, referred to as *hamatir*] is offered in accordance with the law [i.e., no other invalidating action was performed to invalidate the sacrifice].

(4) How is [the case of] that which [would otherwise have] rendered it a valid sacrifice in accordance with the law [apart from that which caused it to become *pigul*]? If one slaughtered in silence [i.e., without any improper thoughts] and [then] received, carried or sprinkled, [intending to eat the flesh] after [its proper] time; or if one slaughtered [intending to eat] after [its proper] time, and received [the blood], went [up the ramp to the altar], and sprinkled in silence; or if one slaughtered, and received, went, and sprinkled [intending to eat] after [its proper] time; that is an offering [which would otherwise have] rendered it a valid sacrifice in accordance with the law [i.e., there is no other invalidating factor involved]. How is [the case of] that which would have rendered permissible not offered in accordance with the law? If one slaughtered [intending to eat] outside

רבנו עובדיה מברטנורא

ממנו דבר שדרכו לאכול דהיינו הבשר, או להקטיר ממנו דבר שדרכו להקטיר דהיינו אימורים, חוץ למקומו, הבשר אסור באכילה, והאוכלו אינו ענוש כרת. ואם חשב על הזבח לאכלו חוץ לזמנו, הזבח פגול, והאוכלו אפילו בתוך זמנו ענוש כרת, דכתיב (ויקרא ז') ואם האכול יאכל מבשר זבח שלמי ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב לו פגול יהיה, ובמחשב לאכול מזבחו ביום השלישי הכתוב מדבר. או אינו מדבר אלא באוכל מזבחו ביום השלישי, אמרת אחר שהוכשר יחזור ויפסל, בתמיה ועוד, הרי הוא אומר לא יחשב. במחשבה הוא נפסל ואינו נפסל בשלישי. ומדקאמר קרא האכל יאכל דרשינן דבב' אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם דהיינו הבשר ואחת אכילת מזבח דהיינו האמורין ועל שתיהם הוא אומר לא יחשב פגול יהיה: **ובלבד שיקרב המתיר**. הדם שהוא מתיר: **כמצותו**. [כאילו היה כשר] שלא יהא בו פסול אחר. אבל אם יש בו פסול מחשבה אחרת, יצא מידי פגול. כדמפרש ואזיל. דגבי פגול כתיב לא ירצה, כדכתיב גבי בשר, לומר לך, כהרצאת כשר כך הרצאת פגול, מה הרצאת כשר לא קרי לה הרצאה אלא בוריקה שהיא סוף ארבע עבודות המתירות, אף פגול אינו קבוע ולעולם הוא תלוי ועומד עד שיורק הדם שהוא סוף כל המתירין: **ד' בשתיקה**. בלא

[the courtyard,] bounds; [an invalidating thought, and then] received, went, and sprinkled [with the intention of eating] after time [a thought which ordinarily would cause it to become *pigul*]; or if one slaughtered [intending to eat] after [its proper] time, [a thought which ordinarily would cause it to become *pigul* and] received, went, and sprinkled [intending to eat] outside the bounds [an additional invalidating thought]; or if one slaughtered, received, went, and sprinkled [intending to eat] outside the bounds; or if one slaughtered the Pesah sacrifice or the sin-offering for the sake of something else [as different sacrifices, in which case they are invalid], and received, went, and sprinkled [intending to eat them] after [its proper] time; or if one slaughtered [them, intending to eat them] after [its proper] time, [and] received, went, and sprinkled for the sake of something else; or if one slaughtered, received, went, and sprinkled for the sake of something else; in these cases that which renders permissible [i.e., the *matir*], was not offered in accordance with the law [in all these cases, there was an illegitimate intention which invalidated the sacrifice, in addition to that which would render it *pigul*; consequently, it is not *pigul*, but merely invalid].

(5) [If during one procedure, one intended] to eat as much as an olive outside the bounds [and] as much as an olive the following day, [or] as much as an olive the following day [and] as much as an olive outside the bounds [the intentions being in this order]; [to eat] half as much as an olive outside the bounds [and] half as much as an olive the following day; half as much as an olive the following day [and] half as much as an olive outside the bounds, [the sacrifice] is unfit [since there is an improper thought regarding the consumption of a full olive], but does

רבנו עובדיה מברטנורא

מחשבה הפוסלת: הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן. מוציאן מידי פיגול. אבל שאר זבחים אין שלא לשמן מוציאן מידי פגול, דהא כשרים הם בשלא לשמן: ה לאכול כזית בחוץ וכזית למחר. היינו הך דארמון, אלא דרישא איירי בשתי עבודות, ששחט על מנת לאכול כזית בחוץ, וקבל על מנת לאכול כזית למחר. וכאן בעבודה אחת, ששחט על מנת לאכול כזית למחר וכזית בחוץ:

not involve *karet* [since in addition to the improper thought regarding its proper time which causes *pigul*, there is also an improper invalidating thought regarding its bounds]. Rabbi Yehudah says: This is the general rule: Where the [improper] intention of time precedes the [improper] intention of

אמר רבי יהודה. זה הכלל, אם מְחַשְׁבֵת הַזְמַן קְדָמָה לְמַחְשַׁבֵת הַמָּקוֹם, פְּגוּל וְחֵיבִין עָלָיו כָּרֵת. וְאִם מְחַשְׁבֵת הַמָּקוֹם קְדָמָה לְמַחְשַׁבֵת הַזְמַן, פְּסוּל וְאִין בּוֹ כָּרֵת. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים זֶה וְזֶה פְּסוּל וְאִין בּוֹ כָּרֵת. לְאָכּוֹל כַּחֲצֵי זַיִת וְלִהְקַטִּיר כַּחֲצֵי זַיִת, כֶּשֶׁר, שְׂאִין אֲכִילָה וְהִקְטָרָה מְצַטְרְפִין:

place, [the sacrifice] is *pigul*, and involves *karet*; but if the intention of place precedes the intention of time, it is unfit and does not involve *karet* [he holds that an invalidating intention does not negate a *pigul* intention if the latter is expressed first]. But the Sages say: In both cases [whatever the order], [the sacrifice] is unfit and does not involve *karet*. [If one intends] to eat half as much as an olive [outside the bounds or after time] [and] to burn half as much as an olive, [similarly,] it is fit, because [the improper thought of] eating [half an olive] and [the improper thought of] burning [half an olive] do not combine [to the minimum invalidating size of an olive].

רבנו עובדיה מברטנורא

אמר ר' יהודה. אכילה מתניתין פליג. דלית ליה דמחשבת שאר פסולים מוציאה מידי פגול, אלא אם כן קדם פסולו לפגולו. ובעבודה אחת נמי פליג דאית ליה תפוס לשון ראשון. ואין הלכה כר' יהודה: לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית. ושניהן חוץ לזמנו, או חוץ למקומו: כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין לפסלו. דהבא ליבא שיעורא והבא ליבא שיעורא: